

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Dagmar Javůrkové a soudců JUDr. Karla Podolky a JUDr. Ludmily Říhové v právní věci žalobce **Ing. Vladimíra Mičkala**, bytem Plzeň, Kotíkovská 42, nyní Alej Svobody 882/60, Plzeň, zast. Miloslavem Kreysou, advokátem, se sídlem Plzeň, Bezručova 9, proti žalované **MUDr. Heleně Škopkové**, bytem Starý Plzenec, E. Beneše 1004, zast. Mgr. Bc. Milošem Mácou, bytem Frýdek-Místek, Škarabelova 143, adresa pro doručování: Lékařská 2 (ČLK), Praha 5-Motol, o ochranu osobnosti, k odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. října 2011, č. j. 19C 43/2010 – 151, **t a k t o**:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se p o t v r z u j e** ve správném znění části zamítavého výroku ohledně příslušenství tak, že **se z a m í t á** žaloba o zaplacení částky 100.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od právní moci rozsudku do zaplacení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, již se žalobce domáhal po žalované povinnosti uveřejnit na svůj náklad v deníku „Plzeňský deník“ omluvu ve znění: „Ing. Vladimír Mičkal nikdy nebyl mým pacientem, protože není ani narkoman ani alkoholik ani blázen ani recidivista“, a dále náhrady nemajetkové újmy 100.000,- Kč s příslušenstvím. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při rozhodování vycházel z toho, že v průběhu řízení doplněnou a změněnou žalobou se

žalobce domáhá omluvy a náhrady nemajetkové újmy v penězích ve výši 100.000,- Kč s přísl. s tím, že žalovaná před novináři dne 3. 2. 2010, v budově Krajského soudu v Plzni, označila žalobce za svého pacienta, ze kterého má strach, a tento výrok byl otištěn v Plzeňském deníku velkým tučným titulkem, tedy zřejmě jej označila za narkomana, alkoholika, recidivistu a blázna, protože je, dle žalobce, všeobecně známo, že právě taková „klientela“ jsou jejími pacienty. Tato pomluva zasáhla jeho soukromý život, jeho dobré jméno, občanskou čest a lidskou důstojnost, zejména když se donesla k jeho dcerám a jejich matce. Soud prvního stupně vycházel dále z obrany žalované, která s žalobou nesouhlasila, neboť nikdy neřekla, že by žalobce byl jejím pacientem, za takového jej neoznačila ani ve znaleckém posudku, který podávala a namítala, že žalobce sám zveřejňuje zápisy ze soudních jednání na internetových stránkách a zajišťuje si tím publicitu.

Soud prvního stupně po provedeném důkazním řízení dovodil, že bylo prokázáno, že dne 4. 2. 2010 byl v označeném deníku uveřejněn článek s názvem: „Mám strach z pacienta, řekla psychiatřička“. V článku byl pak popisován spor žalobce s žalovanou v jiném řízení o ochranu osobnosti, a autorka tohoto článku – redaktorka, vyslechnutá jako svědkyně, uvedla, že žalovaná jí sice řekla, že se vůči ní žalobce choval agresivně, a že při příležitosti, kterou konkrétně popsala, měla z žalobce i strach, avšak popřela, že by žalovaná řekla větu, kterou obsahuje předmětný titulek výše uvedeného článku. Po provedeném důkazním řízení soud prvního stupně, který zdůraznil, že důkazní břemeno k prokázání uvedené skutečnosti bylo na žalobci, vycházel z toho, že předmětný výrok nebyl výrokiem žalované, že titulek k článku zkoncipovala redaktorka, a proto žalobce neprokázal neoprávněný zásah žalované do osobnostních práv. Za tohoto stavu se již nezabýval dalšími skutečnostmi, rozhodnými pro přiznání žalobci zadostiučinění v penězích ve smyslu ust. § 13 obč. zák.

Rozsudek soudu prvního stupně napadl žalobce včasným odvoláním, v němž jako odvolací důvod uvedl nesprávné právní posouzení věci. Zdůraznil, že žalovaná, jako lékařka a soudní znalkyně, je vázána zákonnou povinností mlčenlivosti, kterou porušila, když o něm poskytla výše uvedené informace, aniž by si vyhradila autorizaci připravovaného článku, a proto za to musí nést veškerou odpovědnost. V doplnění odvolání poukázal na to, že teprve po výsledku redaktorky, jako svědkyně, nabyl vědomost o její autorské licenci k článku, že titulek neobsahoval přímou řeč žalované, a i pokud by ponechal stranou novinářskou etiku, článek s předmětným titulkem zasáhl do jeho osobnostních práv, byť by nebyl pacientem žalované. Navrhl proto zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla, aby napadený rozsudek byl potvrzen, a jí aby byla přiznána náhrada nákladů řízení s tím, že v odvolání žalobce uvádí tvrzení nové, nepřipustné v odvolacím řízení, o porušení její povinné mlčenlivosti. Nadto porušení mlčenlivosti popírá, neboť k zdravotnímu stavu žalobce se vyjadřovala během soudního jednání, kde byla vyslychaná jako ustanovená znalkyně (v jiném řízení) a redaktorce neposkytla žádné informace o žalobci, které by byly chráněny povinnou mlčenlivostí, neboť uvedla jen objektivní fakta, netýkající se jeho zdravotního stavu, a dále svůj osobní pocit.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 o.s.ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, že není dán žalobcem uplatněný odvolací důvod podle § 205 odst. 2, písm. a/ o.s.ř.

Soud prvního stupně vycházel totiž ze správného názoru, že základním předpokladem odpovědnosti podle § 13 obč. zák. je existence neoprávněného zásahu, objektivně

způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu narušením, popřípadě ohrožením osobnostních práv chráněných ust. § 11 a následujících obč. zák. S tímto jeho právním názorem souhlasí i odvolací soud.

Odvolací soud v dané věci sdílí i skutkové závěry soudu prvního stupně a zcela na ně odkazuje jako na závěry správné. Lze jen doplnit k právní stránce věci, že předmětem ochrany podle § 11 a násl. obč. zák. a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, je osobnost každé fyzické osoby vytvářena jednotlivými hodnotami, nerozlučně spjatými s touto osobností jako individualitou, že mezi tyto chráněné hodnoty patří zejména život, zdraví, čest, důstojnost, jméno, projevy osobní svobody, osobní svoboda, které pak vytvářejí integritu osobnosti ve fyzické a morální jednotě. V této věci žalobce neprokázal, že by jakákoliv z těchto chráněných hodnot, byla ze strany žalované ohrožena či zasažena. Žalobce totiž neprokázal především to, že by větu, která byla použita jako titulky článku, uveřejněném v Plzeňském deníku „Mám strach z pacienta, řekla psychiatrička“, žalovaná skutečně pronesla. Naopak bylo potvrzeno výsledkem redaktorky, jako svědkyně, že tuto větu žalovaná neřekla, a že pokud by tak tomu bylo, byl by tento výrok v článku použit v uvozovkách. Žalobce tedy neprokázal, že by jej žalovaná označila za svého pacienta, To, že by jej snad označila za narkomana, alkoholika, blázna či recidivistu, což by dle žalobního petitu, mělo být rovněž v omluvě uvedeno, žalobce uváděl nikoli proto, že by tvrdil použití těchto výrazů, ale proto, že sám dovozuje důsledek, který by byl vyvolán v případě, že by pacientem žalované byl. Odvolací soud má dále zato, že ani pokud by bylo v řízení prokázáno, že žalovaná o žalobci uvedla, že je jejím pacientem, nešlo by o výrok jakkoliv jej dehonestující z objektivního hlediska, ze kterého by bylo třeba jej posuzovat. Subjektivní názory, které z tohoto žalobce dovozuje, nemohou být důvodem pro jiný závěr než učinil soud prvního stupně. Pokud pak v odvolání přichází žalobce s tvrzením novým, jde v odvolacím řízení o tvrzení již nepřipustné (§ 205a o.s.ř.), neboť před rozhodnutím ve věci soud prvního stupně poskytl (při jednání dne 27.10.2011) účastníkům, tedy i přítomnému žalobci a jeho zástupci, poučení ve smyslu ust. § 119a odst. 1 ve spojení s § 205a o.s.ř. O porušení povinné mlčenlivosti žalovanou ze spisu nic ani nevyplývá, a tvrzení v článku, zejména jeho titulku, jímž se žalobce cítí dotčen, by porušením povinnosti mlčenlivosti ani být nemohlo.

Z uvedeného plyne, že odvolací soud shledal rozsudek soudu prvního stupně věcně správný, a proto jej ve věci samé i ve výroku o nákladech řízení podle § 219 o.s.ř. potvrdil. Upřesnil jen znění zamítavého výroku ve věci samé tak, aby celý výrok (i ohledně příslušenství ze žalované částky 100.000,- Kč) odpovídal tomu, jak a od kdy byl úrok z prodlení žalobcem požadován.

O náhradě nákladů odvolací řízení - za situace, kdy v řízení úspěšná žalovaná se práva na jejich náhradu vzdala, resp. jí v něm ani nevznikly - bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o.s.ř.

Pro úplnost se dodává, že pokud žalobce v den konání jednání (proběhnuvšího bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, který byl omluven a souhlasil s jednáním bez něj) zaslal podání, v němž požaduje sdělení jmen přísedících a údaje o délce působení předsedkyně senátu u Vrchního soudu v Praze, že toto došlo až po jednání a rozhodnutí odvolacího soudu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud - na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Plzni - dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 16. října 2012

Mgr. Dagmar Javůrková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Janouchová